

MICHAEL
CONNELLY

TEMNÝ
PLAMENĚ

TOP
Krimi

TEMNÝ PLAMENĚ

Michael Connelly

TEMNÝ
PLAMENĚ

Z angličtiny preložil Patrick Frank

sloart

Copyright © 2019 by Hieronymus, Inc.
Slovak edition © Vydavateľstvo SLOVART,
spol. s r. o., Bratislava 2020
Translation © Patrick Frank 2020

ISBN 978-80-556-4239-0

Všetky práva vyhradené. Nikaká časť tejto knihy sa nesmie reprodukovať ani šíriť v nijakej forme, žiadnymi prostriedkami, ani elektronickými, ani mechanickými, ani vo forme fotokópií, nahrávok, prostredníctvom súčasného a ani budúceho informačného systému a podobne, bez predchádzajúceho písomného súhlasu vydavateľa.

*Timovi Welliverovi za to,
že vdýchol život Harrymu Boschovi.
Trím fest.*

BOSCH

1

Bosch prišiel na pohreb neskoro a musel nechať auto na parkovisku ďaleko od miesta, kde sa konal. Opatrne krivkal medzi hrobmi k vzdialenej časti cintorína, palica sa mu zabárala do mäkkej hliny, napokon však uvidel zhromaždenie na počesť Jacka Johna Thompsona. Bolo tam len miesto na státie a vedel, že šesť týždňov po operácii kolena to jedno-ducho nie je preňho. Utiahol sa teda do neďalekej Záhrady legiend a posadil sa na lavičku pri hrobe Tyrona Powera. Predpokladal, že je to v poriadku, lebo veď nato ju tam dali. Pamätal si, ako ho matka v detstve brávala na filmy s týmto fešákom. Videl ho v úlohe Zorra aj ako obvineného Američana vo *Svedkovi obžaloby*. Power zomrel na scéne. Utrpel fatálny infarkt pri nakrúcaní akéhosi súboja v Španielsku. Harry si vravel, že to nie je najhorší spôsob, ako odísť z tohto sveta – pri práci, ktorú človek miluje.

Obrad trval pol hodiny. Bosch bol pridaleko. Nepočul, čo na ňom vravia, no vedel si to predstaviť. John Jack – nik ho nenazval inak – bol dobrý chlap, ktorý venoval losangeleskej polícii štyridsať rokov života, najprv v uniforme a potom ako detektív. Dostal za mreže mnoho gaunerov a naučil to robiť celé generácie nasledovníkov v policajnom zbore.

Jedným z nich bol aj Harry. Pridelili ho k legendárnemu vyšetrovateľovi krátko potom, ako ho pred vyše tridsiatimi rokmi vymenovali za detektíva a poslali na oddelenie vražd hollywoodskej divízie. John Jack ho okrem iného naučil, ako rozozná, keď vypočúvaný klame. Raz mu povedal, že klamára najlepšie odhalí iný klamár, nikdy však nevysvetlil, ako k tej múdrosti prišiel.

Priamo spolupracovali len dva roky, pretože Bosch sa rýchlo zacvičil a John Jack sa potreboval venovať ďalším

nováčikom. Aj potom však ostali celé roky v kontakte. Bosch mal príhovor pri Thompsonovom odchode do dôchodku. Okrem iného v ňom spomenul, ako jeho vtedajší školiteľ zastavil cukrárenskú dodávku, ktorá odbočila na červenú doprava bez toho, aby najprv celkom zastala. Harry sa ho pýtal, prečo prerušuje vyšetrowanie vraždy riešením nepodstatného priestupku, a John Jack mu vysvetlil, že jeho žene Margaret sa na večer ohlásili hostia a potrebuje pre nich nejaké zákusky. Vystúpil zo služobného auta, legitimoval sa šoférovi a oznámil mu, že sa dopustil dvojtortového priestupku, no keďže je benevolentný, udelí mu pokutu len vo výške jednej čerešňovej torty. Do auta sa vracal s pocitom dobre vykonanej práce a s dezertom pre hostí.

Za dvadsať rokov na dôchodku tieto historiky vybledli spolu s legendou slávneho Johna Jacka Thompsona, pri hrobe sa mu však aj tak zhromaždil celkom slušný zástup trúchliacich. Harry v mnohých poznal kolegov z čias, keď ešte nosil služobný preukaz LAPD. Predpokladal, že aj na kare v Thompsonovom dome bude rovnako plno a možno sa natiahne hlboko do noci.

V živote už zažil toľko pohrebov najrôznejších detektívov, že ich dávno prestal rátať. Jeho generácia pomaly, no nezadržateľne prehrávala vojnu s časom. Tento však bol výnimočný. Asistovala na ňom čestná stráž LAPD a skupina gajdošov ako pripomienka na všetko, čo John Jack na polícii dosiahol. Cintorínom sa niesli kvílivé tóny pohrebnej piesne. Museli ju počuť aj v štúdiu Paramount za vysokým múrom.

Keď spustili truhlu a ľudia sa začali rozchádzať, Bosch dokrivil k miestu, kde ešte vždy sedela Margaret Thompsonová s poskladanou vlajkou v lone. Keď ho uvidela, usmiala sa.

„Tak si ten odkaz predsa dostal, Harry,“ povedala mu. „Vďaka, že si prišiel.“

„Jeho pohreb by som nevynechal za nič na svete,“ uistil ju. Sklonil sa, pobožkal ju na líce a stisol jej ruku.

„Bol to dobrý človek, Margaret,“ povedal. „Veľa som sa od neho naučil.“

„Veru tak, bol,“ súhlasila. „A ty si bol jedným z jeho najväčších obľúbencov. Pýšil sa každým prípadom, ktorý si uzavrel.“

Bosch sa odvrátil a pozrel dolu do hrobu. Zdalo sa, že John Jack má truhlu z leštenej ocele.

„Vybral si ju sám,“ prezradila mu Margaret. „Vravel, že mu pripomína náboj.“

Usmial sa.

„Je mi ľúto, že som sa k nemu nedostal,“ zamrmlal. „Myslím ku koncu.“

„To nič, Harry,“ uistila ho. „Operovali ti koleno. Mimochodom, ako to vyzerá?“

„Je to zo dňa na deň lepšie. Onedlho budem chodiť aj bez palice.“

„Keď robili kolená Johnovi Jackovi, vravel, že sa mu začína nový život. Bolo to pred pätnástimi rokmi.“

Bosch iba prikývol. Z jeho pohľadu to znelo trochu prehnane.

„Prídeš aj na kar?“ spýtala sa ho. „Mám doma niečo výhradne pre teba. Od neho.“

Prekvapene sa na ňu pozrel. „Od Johna Jacka?“

„Veď uvidíš. Je to niečo, čo mám dať len tebe a nikomu inému.“

Pri niekoľkých limuzínach na najbližšom parkovisku sa zhromaždili členovia rodiny. Vyzeralo to takmer ako dve generácie detí a vnúčat.

„Smiem ťa odprevadiť k limuzíne?“ spýtal sa Bosch.

„To by bolo od teba milé,“ odvetila Margaret.

2

V skutočnosti prišiel na pohreb neskoro, lebo sa ešte zastavil v cukrárni Gelson's po čerešňovú tortu. Odniesol ju do bungalovu na Orange Grove, kde John Jack a Margaret spoločne prežili vyše päťdesiat rokov. Položil ju na stôl v jedálni k ostatným podnosom s jedlami a zákuskami.

V dome bolo na prasknutie. Pozdravil sa s pár ľuďmi, ďalším podal ruku a pretláčal sa ďalej za Margaret. Našiel ju v kuchyni. Skláňala sa nad rúrou s chňapkami na rukách. Snažila sa niečím zamestnať.

„Harry!“ zvolala. „Priniesol si tortu?“

„Áno,“ odvetil. „Nechal som ju na stole.“

Otvorila zásuvku a dala mu z nej nôž a cukrársku lopatku.

„Čo mi u teba nechal?“ vyzvedal Bosch.

„Neponáhľaj sa tak,“ brzdila ho. „Najprv naservíruj tortu a potom choď dozadu do jeho pracovne. Sú to druhé dvere naľavo na zadnej chodbe. Máš to na stole. Nemôžeš to prehliadnuť.“

Vrátil sa do jedálne a nakrájal tortu na osem kúskov. Potom sa znova pretlačil cez hostí na chodbu, ktorá kedysi viedla k domácej pracovni Johna Jacka. Dobre ju poznal. Keď vtedy dávno vyšetrovali prípady spoločne, často po dlhejšieho skončil u Thompsonovcov, aby si tam dal neskoro večeru od Margaret a prebral so svojím školiteľom stratégiu na ďalší deň. Niekedy tam aj prespal na gauči, keď do ďalšej zmeny ostávalo len pár hodín. V Thompsonovej pracovni mal dokonca aj náhradné oblečenie a v hosťovskej kúpeľni mu vyhradili uterák.

Dvere boli zavreté. Z nejakého dôvodu zaklopal, aj keď musel vedieť, že tam nik nie je.

Otvoril ich a vošiel do nevelkej kancelárie s policami na dvoch stenách a so stolom pritisnutým pod okno na tretej. Krížom oproti nemu bol stále ten istý gauč. Na zelenej podložke na stole ležal modrý plastový obal s azda sedem centimetrov hrubým štôsom dokumentov.

Vyšetrovací spis.

BALLARDOVÁ

3

Renée si s chladným odstupom profesionálky prezerala ostatky na zemi. Takto zblízka ju dusil smrad petroleja a spáleného mäsa, no neodtiahla sa. Mala na starosti miesto činu, kým nedorazia špecialisti. Nylonový stan sa roztopil a spadol na obeť. Na miestach, kde celkom neprehorel, sa prilepil na telo neznámeho muža ako pohrebný rubáš. Mŕtvola ležala v zdanlivo pokojnej polohe a Ballardová musela premýšľať, či sa ten chlap pred smrťou vôbec zobudil. Možno ani nič necítil.

Vedela, že to nebude jej prípad, aj tak však vytiahla mobil a vyfotografovala telo aj miesto činu vrátane detailov prevrhnutého kempingového ohrievača, ktorý to celé spôsobil. Potom otvorila v telefóne meteorologickú aplikáciu a zistila, že v čase požiaru bolo v Hollywoode 11 stupňov. Aj tento údaj pôjde do správy, ktorú pošlú požiarotechnickému oddeleniu hasičského zboru.

Nakoniec odstúpila a poobzerala sa po okolí. Bolo 3.15 a Cole Avenue zívava prázdnotou, ak nerátame bezdomovcov zo stanov a z lepenkových chatrčí, ktoré lemovali celé Hollywoodske rekreačné centrum. Tí len zmätene vyvalovali oči na vyšetrovanie smrti jedného z nich.

„Ako sme sa o tom dozvedeli?“ spýtala sa.

Odpoveď prišla od seržanta pochôdzkarov Stana Dvorka, ktorý ju sem zavolať. V nočnej zmene pracoval dlhšie ako ktokoľvek iný v celej divízii – vyše desať rokov. Kologovia ho volali Relikt, do očí mu to však nik nepovedal.

„Volali nám hasiči,“ odvetil. „Oni to mali z vlastnej ústredne. Ktosi sa viezol okolo, videl plamene a nahlásil to ako požiar.“

„Vie sa, kto to bol?“

„Nepredstavil sa. Len to nahlásil a šiel ďalej.“

„Milé.“

Na mieste ešte boli dve hasičské autá z neďalekej 27. požiarnej stanice, ktoré vyrazili k horiacemu stanu ako prvé. Posádky stáli o kúsok ďalej a čakali, kým ich policajti oficiálne nevypočujú.

„Idem za hasičmi,“ oznámila Renée. „Ty by si zatiaľ mal poslať pár chlapov, nech zistia, či niekto z miestnych niečo nevidel.“

„Nemali by to robiť vyšetrovatelia z požiarnotechnického?“ namietol Dvorek. „Ak nájdeme niekoho, s kým sa oplatí hovoriť, aj tak ho musia znova vypočuť sami.“

„Boli sme na mieste prví. Je to na nás.“

Odišla a tým ukončila debatu. Dvorek bol síce veliteľ zmeny, o vyšetrovacích úkonoch však rozhodovala ona. No a kým sa nedokáže, že išlo len o nehodu, chystala sa k tomu stavať ako k vyšetrovaniu trestného činu.

Prešla k čakajúcim hasičom a spýtala sa, ktorá z dvoch posádok bola na mieste prvá. Chcela počuť, čo tam videli, no dozvedela sa len veľmi málo. Kým dorazili, stan už takmer dohorel. Nikto nevidel okolo požiaru ani neďalekého parku nijaké osoby. Žiadni svedkovia, žiadni podozriví. Zvyšné plamene zahasili ručným hasiacim prístrojom a obeť vyhlásili za mŕtvu, takže nebolo treba prevoz do nemocnice.

Od nich sa prešla po najbližšie križovatky na oboch stranách, aby preverila kamery. Tábor bezdomovcov sa fahal pozdĺž otvorených basketbalových kurtov v mestskom parku na miestach, kde žiadne bezpečnostné kamery nie sú. Na západnej strane Cole Avenue bol rad prízemných skladov firiem, ktoré prenajímajú filmovým a televíznym štúdiám rekvizity. Na tých sa pár kamier našlo, odhadovala však, že to sú len atrapy. Ak aj nie, ani jedna nebola obrátená správnym smerom.

Keď sa vrátila na miesto činu, Dvorek práve debatoval s dvojicou pochôdzkarov. Poznala ich z ranných nástupov v hollywoodskej divízii.

„Máme niečo?“ spýtala sa.

„Presne, ako sa dalo čakať,“ odvetil Dvorek. „Nikto nič nevidel, nepočul, nevie. Strata času.“

Ballardová prikývla. „Ale urobiť sa to muselo,“ vyhlásila.

„Kde trčí to požiarnotechnické?“ zlostil sa Dvorek. „Potrebujem vyslať chlapov naspäť do hliadky.“

„Už by mali byť na ceste. Nemajú stálu službu, takže museli vyťahnúť celý tím z postele.“

„Kristepane, to tu môžeme stvrdnúť aj na celú noc! Zavolať si aspoň koronera?“

„Aj ten je na ceste. Polovica tvojich ľudí ani ty sám tu byť nemusíte. Stačí tu nechať jednu hliadku.“

„Jasné.“

Seržant šiel vydať policajtom nové rozkazy. Renée sa vrátila k zhorenému stanu a znova sa pozrela na to, ako sa roztopil na mŕtveho muža. Fakt vyzeral ako pohrebný rubáš. Kým naňho hľadela, kútikom oka zaregistrovala pohyb. Zdvihla zrak a zistila, že spod modrého igelitu uviazaného o plot športoviska vyliezla akási žena s dievčaťom. Rýchlo k nim vykročila, aby sa nedostali k telu.

„Zlatko, tam fakt nemusíš ísť,“ povedala. „Podme!“

Odviedla ich po chodníku na koniec bezdomoveckého tábora.

„Čo sa stalo?“ vyzvedala žena.

Ballardová si premerala dievča a odvetila: „Nieкто tam uhorel. Nevideli ste niečo? Stalo sa to asi pred hodinou.“

„Spali sme,“ vyhlásila žena. „Malá má ráno školu.“

Dievča zatiaľ nepovedalo ani jediné slovo.

„Prečo nie ste v útulku?“ spýtala sa Ballardová. „Vonku na ulici to pre vás nie je bezpečné. Ten požiar sa mohol rozšíriť.“

Obrátila pozornosť z matky na dcéru.

„Koľko máš rokov?“

Dcéra mala veľké hnedé oči, tmavé vlasy a bola trochu obézna. Žena sa postavila pred ňu a odpovedala miesto nej.

„Neberte mi ju, prosím!“

Renée neušlo, ako zúfalo sa pritom na ňu pozerá.

„Nie som tu na to, aby som vám ju brala. Len chcem mať istotu, že bude v bezpečí. Vy ste jej matka?“

„Áno. Je to moja dcéra.“

„Ako sa volá?“

„Amanda. Mandy.“

„Koľko má rokov?“